

Arrest

nr. 28 769 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bassa tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in Tiko op 1 december 1976 en groeide daar ook op. Vanaf februari 2004 verhuisde u naar Kumba.

Op 17 januari 1992 ging u in opleiding bij (O.R.), een elektricien die een vriend was van uw vader. Nadat u een drietal maanden bij hem werkte, vroeg (O.R.) u om uw broek te laten zakken en vervolgens raakte hij uw penis aan. Tweemaal per week vonden zulke 'contacten' plaats tussen jullie beiden. Eén week nadat (O.R.) u voor het eerst vroeg om uw broek te laten zakken, bedreven jullie voor het eerst de liefde. Op 12 december 1995 zag één van de collega's dat jullie samen sliepen in de opslagruimte. Dit werd gerapporteerd bij (A.), het hoofd van de wijk. (A.) stuurde de 'peace keepers force' om jullie te arresteren. Deze agenten sloegen jullie, sleepten jullie naakt door de wijk en jullie werden opgesloten in een cel van de 'council quarter'. De reden van de arrestatie was dat jullie homoseksueel waren. Na een

detentie van drie maanden en vier dagen werden jullie zomaar vrijgelaten. U en (O.R.) werden wel gewaarschuwd dat indien jullie verder zouden doen, jullie gedood zouden worden. Na uw vrijlating had u geen problemen meer in Tiko. In februari 2004 verhuisde u naar Kumba omdat u beschaamd was wat er in Tiko gebeurde en om een nieuw leven te beginnen. Toen u in Kumba aankwam, ontmoette u de genaamde (F.F.) in het 'motorpark'. U had geen slaapplek in Kumba en mocht bij (F.) blijven slapen. U vertelde hem dat u homoseksueel was en dat u hierdoor problemen kende in Tiko en jullie gingen een relatie aan. Nadat jullie zes maanden samenwoonden, ontdekten de burens dat jullie homoseksueel waren en dit nieuws verspreidde zich in de wijk. Zes maanden later, op 20 januari 2005, gaven de burens jullie aan bij de politie. Jullie werden opgesloten in het politiebureau van Kumba waar ze jullie vroegen of jullie lid waren van de sekte 'Nuygo', wat jullie ontkenden. Na een achttal dagen opsluiting – en na het betalen van smeergeld – kwamen jullie vrij. Vervolgens ging u weer bij (F.) wonen en begon u een elektriciteitswinkel in Kumba. De zaken gingen goed en in 2006 opende u een tweede winkel en nam u (J.N.) in dienst, een vriend die in dezelfde wijk als u woonde. Rond december 2007 overleed (J.) nadat hij een elektrische shock kreeg van een toestel. U was op dat moment aanwezig in uw andere winkel en vernam dit nieuws toen (J.) reeds naar het ziekenhuis overgebracht was. (J.)'s familie beschuldigde u ervan (J.) gedood te hebben en dit omdat u lid was van de Nuygo en geld kreeg voor het doden van hun zoon. In december 2007 – januari 2008 werden uw winkels vernield en zei de bevolking dat u de wijk moest verlaten, omdat ze wisten dat jullie homoseksueel zijn en dachten dat jullie tot de Nuygo behoorden. Op 1 februari 2008 werd u bij (F.) thuis gearresteerd en opgesloten in het politiebureau van Kumba, omdat u de dood van (J.) veroorzaakte en eerder uit de cel ontsnapte. Ook (F.) werd op zijn werk gearresteerd en opgesloten in het politiebureau van Kumba. Uw oudste broer betaalde een agent, zodat u en (F.) op 11 februari 2008 konden ontsnappen. Nadat u vrijkwam, ging u in Kumba schuilen bij dokter (A.), een vriend van uw oudste broer en kende u geen problemen meer in Kameroen. Op 2 september 2008 zei dokter (A.) u dat u niet langer bij hem kon schuilen, omdat men u overal zocht. Hij kende een persoon die u uit het land kon krijgen – (B.) – en u kwam met haar een prijs overeen van 2.500.000 CFA. U verliet Kameroen op 31 november 2008 en diende op 15 december 2008 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de bevolking en de overheid omdat ze u er van verdenken homoseksueel te zijn, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging'.

Uit een verslag van de politie van Oostende dd. 11 december 2008 met PV nummer BG.55.L6.19202/08, blijkt dat u op 11 december 2008 werd aangetroffen bij een huiszoeking in de Van Izeghemlaan 118 te Oostende. U verklaarde aan de politie van Oostende dat u begin oktober 2008 het land binnenkwam (zie PV nummer BG.55.L6.19202/08). Tijdens het gehoor op het CGVS dd. 4 maart 2009, verklaarde u echter dat u Kameroen verliet op 31 november 2008 (gehoor CGVS, p.6 en p.7), hetgeen niet verenigbaar is met uw verklaring tegenover de politie. Toen u met bovenstaande inconsistentie werd geconfronteerd, gaf u aan dat u tegenover de politie van Oostende niet verklaarde dat u begin oktober 2008 het land binnenkwam, maar dat u aangaf dat u (in België) op 1 januari 2009 toekwam, hetgeen echter volstrekt onmogelijk is omdat het PV op 11 december 2008 – dus vóór 1 januari 2009 – werd opgemaakt. Uw verklaring dat de agente aangedrongen hebben dat u reeds langer in het land verbleef én dat ze Engels slecht begrepen zou hebben (gehoor CGVS, p.7) heeft in het licht van uw onmogelijke bewering dat u op 1 januari 2009 in België toekwam geen enkel belang. Uw verklaringen betreffende de dag dat u het land binnenkwam zijn volkomen inconsistent. Daarnaast kan worden opgemerkt dat de datum van vertrek uit Kameroen die u bij het CGVS opgaf, namelijk 31 november 2008 onbestaande is, vermits er maar 30 dagen zijn in november. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze laatste verklaring. Op 11 december 2008 kreeg u het bevel om – uiterlijk op 16 december 2008 om middernacht – het grondgebied te verlaten aan de hand van een 'bijlage 13' (zei administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u pas na het ontvangen van het bevel om het grondgebied te verlaten (en dus niet onmiddellijk na uw binnenkomst in

België) asiel aanvraag, verklaarde u dat de smokkelaarster u bij uw aankomst in België de Dienst Vreemdelingenzaken toonde en tegen u zei dat u er de dag nadien heen moest gaan, maar dat u een onbekende man tegenkwam in het Noordstation die u zei dat u naar Oostende moest gaan om een chauffeur te ontmoeten die u voor wat geld naar Engeland zou brengen (gehoor CGVS, p.6). Bovendien gaf u aan dat u angst had van de politie en u niets afwist van asiel of vluchtelingen (gehoor CGVS, p.7). Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of niet naar dat land kan terugkeren omwille van een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming én die op de hoogte was van het bestaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel zou aanvragen. Het feit dat u dit niet deed en wachtte totdat de politie u op 11 december 2008 aantrof bij een huiszoeking te Oostende, is weinig verenigbaar met hogervermeld(e) 'vrees' of 'risico' en ondermijnt bij voorbaat de waarachtigheid van uw nood aan internationale bescherming.

Vervolgens kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij uw homoseksuele geaardheid.

Toen u werd gevraagd vanaf wanneer u zich aangetrokken voelde tot mannen, verklaarde u dat dit was vanaf de dag dat u met (O.R.) sliep (gehoor CGVS, p.18). U gaf aan dat u 'door de manier' zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en niet tot vrouwen, en dat het (O.R.) was die u leerde om meer van mannen te houden dan van vrouwen. Voordien had u nooit eerder gevoelens voor mannen of vrouwen en wist u nog niets over liefde en seks (gehoor CGVS, p.18). Toen u gevraagd werd hoe u zeker wist dat u van mannen hield, gaf u aan dat u deze aantrekkelijk vond en dat u - toen u dit voor het eerst besepte - de liefde met hen wou bedrijven. U verklaarde verder 'geen gevoelens' te hebben toen u besepte dat u homoseksueel was (gehoor CGVS, p.18).

Verder verklaarde u dat u zich 'normaal voelde' toen u voor de eerste keer de liefde bedreef met een man (gehoor CGVS, p.7). Uit bovenstaande vrij vage verklaringen blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt (zie informatie in het administratief dossier). Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich - in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving - volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw (pas ontdekte) homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier -integendeel- geen gevoelens bij had en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm. Verder gaf u aan dat u er geen idee van had of er in Tiko, in Kumba of in Kameroen in het algemeen, ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen bestaan en dat u er geen idee van had waar ze elkaar ontmoetten (gehoor CGVS, p.18). Toen u werd gevraagd of u kennissen of vrienden kende die homoseksueel zijn, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.18). Daarnaast verklaarde u dat u niet weet of de kerk een oordeel heeft over homoseksualiteit, omdat u er nooit van hoorde in de kerk (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat geestelijken in Kameroen zich openlijk tegen homoseksualiteit keerden. Overigens gaf u - toen u werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die problemen hadden in Kameroen - aan dat u op de radio hoorde over een arrestatie en een rechtszaak, maar de mensen niet kende, niet wist waar ze gearresteerd werden en dat u er verder niet in geïnteresseerd was (gehoor CGVS, p.18). Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u er herhaaldelijk niet in slaagde om concreet te antwoorden op een aantal vragen waarvan men kan verwachten dat u als homoseksueel een antwoord kan geven. Tevens gaf u aan geen bekende Kameroeners te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben of die ervan verdacht werden (gehoor CGVS, p.19). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat in februari 2006 heel wat media een lijst met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politici, zakenmannen en muzikanten publiceerden, die heel wat stof deed opwaaien. Men kan verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid een meer dan gewone belangstelling zou hebben voor de publicatie van een dergelijke lijst en dus minstens op de hoogte zou zijn van het bestaan van deze lijst en enkele namen die op de lijst voorkomen zou kunnen geven. U verklaarde dat u niet wist wat de Kameroense wet zegt over homoseksualiteit, maar dat u nadien - nadat u geslagen en gearresteerd werd - te weten kwam dat het in Kameroen verboden was om homoseksueel te zijn. Toch nam u het niet aan voor waarheid (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd naar wat de Kameroense wet zegt over homoseksualiteit, gaf u aan dat de mensen zeggen dat je naar de gevangenis moet en dat de ordediensten na uw vrijlating zegden dat ze u zouden doden indien u het opnieuw deed. Verder gaf u aan dat u er geen idee van had welk wetsartikel over homoseksualiteit sprak en dat u er ook geen idee van hebt welke straf er volgens de Kameroense wet om homoseksualiteit staat (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een

kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat homoseksualiteit bestraft kan worden met opsluiting en geldboete. Toen u werd gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die vechten voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u niet weet of zulke organisaties bestaan in Kameroen (gehoor CGVS, p.19). Nochtans blijkt dat er minstens één organisatie bestaat in Kameroen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen (zie administratief dossier). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan de credibiliteit van de door u aangehaalde en aan uw homoseksuele geaardheid gerelateerde vervolging dan ook in vraag worden gesteld.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u – toen naar uw verwachtingen betreffende uw homoseksualiteit in België werd gevraagd – aangaf dat u het niet wist omdat u – na wat u meemaakte – geen contact meer wil en dat het lang geleden is dat u zich nog aangetrokken voelde tot mannen, dat u er niets meer voor voelt en u er niet mee wil doorgaan (gehoor CGVS, p.18). Dit roept bijkomende vragen op naar de waarachtigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de problemen die u kende in Tiko (12 december 1995) en Kumba (20 januari 2005 en 1 februari 2008).

Zo verklaarde u dat u in Tiko op 12 december 1995 door de 'peace keepers force' geslagen werd, naakt door de wijk werd gesleept en gedurende drie maanden en vier dagen opgesloten werd in een cel van de 'council quarter', waarna u zomaar werd vrijgelaten. De reden hiervan was dat collega's aan (A.), het hoofd van de wijk, rapporteerden dat u (en (O.R.)) samen sliepen (gehoor CGVS, p. 8-10). Verder gaf u aan dat u niet wist of (O.R.) homoseksueel was, omdat er enkel wat gebeurde tussen jullie toen jullie 'rendez-vous' hadden en u zijn privé-leven niet kende (gehoor CGVS, p.7). U wist niet of de familie van (O.R.) ervan op de hoogte was dat hij homoseksueel was en evenmin wist u of (O.R.) broers of zussen had, omdat hij oorspronkelijk van een andere stad komt (gehoor CGVS, p.8). Uw onwetendheid betreffende (O.R.) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de relatie die u met hem had. Toen u werd gevraagd of u verder nog problemen had in Tiko, gaf u aan dat het er moeilijk was en dat u zich schaamde over wat gebeurd was (gehoor CGVS, p.10). Ondanks de door u aangehaalde moeilijkheden, kan worden vastgesteld dat u pas in februari 2004 naar Kumba vertrok om er een nieuw leven te beginnen (gehoor CGVS, p.10). De vaststelling dat u pas 9 jaar na uw beweerde problemen in Tiko naar Kumba verhuisde wijst erop dat de situatie in Tiko niet van die aard was om te kunnen gewagen van een 'vrees voor vervolging' in uw hoofde. Een bijkomende indicatie hiervoor is dat u Kameroen niet verliet na de door u eerder vermelde problemen in Tiko. Verder gaf u aan dat u na uw vertrek uit Tiko – omdat het er moeilijk was en dat u zich schaamde over wat gebeurd was – aan de eerste persoon die u in Kumba ontmoette ((F.)), vertelde dat u homoseksueel was en daardoor problemen kende (gehoor CGVS, p.11). Deze manier van handelen is weinig verenigbaar met uw bewering dat u in 1995 Tiko opgesloten werd precies omwille van uw homoseksuele geaardheid en dat u omwille van de aan uw homoseksuele geaardheid gelinkte problematische situatie en uit schaamte het besluit had genomen om Tiko te verlaten. U verklaarde uw openheid tegenover (F.) door te zeggen dat je niet bij iemand kan gaan wonen zonder iets over jezelf te zeggen (gehoor CGVS, p.11), maar indien u uw stad verlaat wegens problemen die volgen uit uw homoseksuele geaardheid, kan men aannemen dat u hieromtrent een laag profiel zou aannemen. Deze vaststellingen roepen evenzeer vragen op bij [het doorleefd karakter van uw verklaringen over] uw homoseksuele geaardheid.

Overigens kan worden gesteld dat u over uw relatie met (F.F.) erg vaag bleef. Zo gaf u aan dat de relatie 'gewoon zo' begon en toen u gevraagd werd om concreter te zijn gaf u aan dat jullie de liefde bedreven en soms samen naar de slaapkamer gingen (gehoor CGVS, p.11). U wist niet wat (F.) gestudeerd had, u wist niet of zijn familie ervan op de hoogte was dat hij homoseksueel was en u wist evenmin of (F.) broers of zussen had (gehoor CGVS, p.11-12). Bovenstaande onwetendheden betreffende (F.F.) ondermijnen de geloofwaardigheid van de relatie die u met hem had. Het door u aangehaalde feit dat (gehoor CGVS, p.12) is bijgevolg ongeloofwaardig. Overigens is het merkwaardig dat u – nadat u en (F.) op 20 januari 2005 gearresteerd werden wegens homoseksualiteit – na uw vrijlating opnieuw bij (F.) ging wonen, en dit 'omdat u nergens anders heen kon' (gehoor CGVS, p.13).

Verder gaf u aan dat (J.N.) – een persoon die bij u in dienst was – rond december 2007 overleed nadat hij een elektrische shock kreeg van een toestel en dat u er door (J.)'s familie van beschuldigd werd hem te hebben gedood omdat u lid was van de sekte 'Nuygo'. U werd verondersteld geld te krijgen voor het doden van hun zoon (gehoor CGVS, p.14-15). U kon echter geen enkel familielid van (J.N.) die u beschuldigde van zijn dood bij naam noemen. Verder gaf u aan dat in december 2007 – januari 2008 uw winkels werden vernield en de bevolking zei dat u de wijk moest verlaten, omdat ze weten dat jullie homoseksueel zijn en daarom dachten dat jullie tot de Nuygo behoorden (gehoor CGVS, p.15).

Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht, aangezien reeds eerder werd aangetoond dat uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig is.

Verder gaf u aan dat u op 1 februari 2008 bij (F.) thuis gearresteerd werd en opgesloten werd in het politiebureau van Kumba, omdat u de dood van (J.) veroorzaakte en eerder uit de cel ontsnapte (gehoor CGVS, p.15-16). De vaststelling dat u op 1 februari 2008 nog ongestoord in het huis van (F.) verbleef (gehoor CGVS, p.16), is opmerkelijk, vermits u beweerde reeds in januari 2005 te zijn gearresteerd in Kumba omwille van uw homoseksuele relatie met (F.) (gehoor CGVS, p.12) en vermits u bovendien verklaarde dat buurtbewoners in december 2007/januari 2008 uw winkels hadden vernield en u hadden aangemaand om de wijk te verlaten (gehoor CGVS, p.15). Het ligt immers binnen de verwachtingen dat u in dergelijke omstandigheden minstens een ander onderkomen zou hebben gezocht, omwille van uw persoonlijke veiligheid. Vermits uit uw verklaringen blijkt dat u dit niet deed, kunnen ernstige vragen worden gesteld naar de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten van december 2007/januari 2008.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische certificaat van dokter (A.S.) dd. 3 maart 2009 toont aan dat u lijdt aan een levensbedreigende, chronische en ongeneeslijke aandoening, maar spreekt zich niet uit over de omstandigheden hoe u de ziekte opliep. Bovendien gaf u zelf aan dat u denkt de ziekte te hebben opgelopen doordat u zich scheerde met een scheermes dat door meerdere personen werd gebruikt (gehoor CGVS, p.19). U legde geen documenten voor die uw identiteit aantonen en evenmin documenten waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u lijdt aan een levensbedreigende, chronische en ongeneeslijke aandoening (zie medisch attest van Dr. (A.) (dd. 3 maart 2009).“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker roept een schending van de materiële motiveringsplicht in en stelt dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven.

Inzake het feit dat hij niet onmiddellijk na zijn binnenkomst in België asiel heeft aangevraagd, werpt verzoeker op dat hij een Afrikaanse man tegenkomen was in het Noordstation, die hem aanraade naar Engeland door te reizen, waarna hij zich naar Oostende begaf. Verzoeker stelt dat hij vooral angst had om opnieuw te worden gearresteerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) zou op de hoogte zijn van het feit dat asielzoekers vaak angstig zijn bij hun aankomst in België en een repatriëring vrezen.

Verzoeker bevestigt dat hij homoseksueel is en stelt dat hij om die reden zijn land van herkomst diende te verlaten. Hij wijst erop dat homoseksualiteit niet getolereerd wordt in Kameroen en bestraft wordt met opsluiting en geldboete door de Kameroense wet.

Verzoeker voert aan dat zijn vrees voor vervolging zijn oorzaak vindt in het behoren tot een specifieke sociale groep, namelijk die van de homoseksuelen, gezien de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt en homoseksualiteit strafbaar is.

Over het feit hoe iemand tot het besef komt homoseksueel te zijn en hoe hij zich daarbij voelt, bestaan volgens verzoeker geen regels. Hij voelde zich “normaal” toen hij met O.R. de liefde bedreef en hij tot het besef gekomen was dat hij homoseksueel was. Dat hij dit als potentieel problematisch zou moeten worden ervaren is een subjectief gegeven.

Verzoeker stelt dat uit de nota's van het CGVS blijkt dat hij pas te weten kwam dat homoseksualiteit verboden was in Kameroen toen hij voor het eerst gearresteerd werd en de ordediensten hem hiervan op de hoogte brachten.

Hij voert tevens aan dat het feit dat hij geen specifieke ontmoetingsplaatsen voor homo's kan meedelen, irrelevant is voor het onderzoek naar zijn seksuele geaardheid. Met O.R. en F. zou hij steeds thuis de liefde bedreven hebben en af en toe in een hotel. Ook dit zou persoonlijk en subjectief zijn.

Met betrekking tot de problemen in Tiko, werpt verzoeker op dat hij daar geen problemen meer kende, juist omdat hij alle contacten met O.R. verbroken had en er sindsdien ook geen relatie meer was aangegaan. Op basis van artikel 48/3 §4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou hij nochtans het recht hebben te leven overeenkomstig zijn homoseksuele geaardheid, waardoor er van hem niet geëist kan worden hieraan te verzaken om zo niet in de negatieve belangstelling van de overheid te staan. Een inbreuk op zijn wens om vrij zijn seksualiteit te beleven zou een daad van vervolging uitmaken nu hij zware straffen riskeert van zodra hij zijn geaardheid uit.

Verzoekers verklaringen aangaande de problemen die hij kende ten gevolge van de dood van J.N. zouden ten onrechte in één pennentrek verworpen worden omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksualiteit, gelet op de bovenstaande argumentatie.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Hij diende zijn asielaanvraag slechts in nadat hij in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten op 11 december 2008. Over het ogenblik waarop hij België binnengekomen is bestaat weliswaar onduidelijkheid, gelet op verzoekers incoherente verklaringen, maar het staat hoe dan ook vast dat hij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd. Verzoeker doet geen poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren en beperkt zich ertoe te herhalen dat hij angst had om opnieuw gearresteerd te worden, hetgeen geenszins volstaat ter verklaring van zijn houding. Verweerder merkt terecht op dat van iemand die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij bij aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient, te meer daar in casu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Aldus kon terecht worden besloten dat zijn gedrag de waarachtigheid en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnt.

De bestreden beslissing stelt verder met recht dat verzoeker zijn beweerde seksuele geaardheid niet aannemelijk weet te maken, gelet op zijn vage en weinig doorleefde verklaringen over de relaties die hij zou gehad hebben, alsook op het feit dat hij niet op de hoogte is van de wetgeving rond homoseksualiteit in Kameroen, het standpunt van de kerk, organisaties die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen of andere homoseksuelen die problemen kenden. Zijn onwetendheid over specifieke ontmoetingsplaatsen doet verzoeker af als irrelevant, doch de overige vaststellingen laat hij ongemeoid. Van iemand die beweert homoseksueel te zijn kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich hiervoor zou interesseren en over een minimale kennis zou beschikken over zaken die hem dermate aanbelangen.

Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen over zijn relaties en de problemen die hij daardoor zou gekend hebben, zowel in Tiko als in Kumba, weinig aannemelijk overkomen. Dat hij zijn homoseksualiteit blijkbaar niet als problematisch beschouwde binnen de Kameroense maatschappij, hoewel homoseksualiteit daar niet getolereerd wordt en strafbaar wordt gesteld, is geenszins aannemelijk, noch het feit dat hij pas zou hebben beseft dat zijn gedrag strafbaar was toen hij voor het eerst werd gearresteerd. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat zijn verklaringen over zijn houding na deze arrestatie in 1995 omwille van zijn relatie met O.R. weinig geloofwaardig zijn, gezien hij onder meer bij aankomst in Kumba aan F. zou hebben meegedeeld dat hij homoseksueel was, onmiddellijk nadat hij Tiko verlaten zou hebben uit schaamte omwille van de incidenten in 1995.

Hierbij wordt terecht opgemerkt dat verzoeker nog tot 2004 in Tiko verbleef en er aldus nog negen jaar gewoond heeft zonder noemenswaardige problemen, zodat de situatie aldaar niet van die aard kan worden geacht dat verzoeker er vrees koesterde voor vervolging.

Tevens is het opmerkelijk dat hij na zijn tweede arrestatie in 2005 teruggekeerd zou zijn naar het huis van F., terwijl hun homoseksuele relatie net de reden van de arrestatie was, en hij hier tot aan zijn derde arrestatie in 2008 zou gewoond hebben.

Verzoeker blijft bovendien bijzonder vaag over de personen waarmee hij een relatie zou hebben gehad, alsook over de personen die hem ervan beschuldigden J.N. te hebben gedood, hetgeen de aanleiding zou geweest zijn voor zijn derde arrestatie in 2008, waarna hij Kameroen verlaten heeft.

De bestreden motivering bevat, gelet op het voorgaande, een geheel van vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht werd gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit.

Op basis van bovenstaande vaststellingen over de geloofwaardigheid van verzoekers seksuele geaardheid, kon de bestreden beslissing terecht stellen dat aan zijn verklaringen over de beschuldigingen en arrestatie na de dood van J.N. in 2008 evenmin geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde medische attest, merkt de bestreden motivering verder terecht op dat uit het document niet kan worden afgeleid op welke wijze hij de levensbedreigende, chronische en ongeneeslijke ziekte die hierin vermeld wordt opliep en hij bovendien zelf aangeeft te vermoeden dat een scheermes dat door meerdere personen gebruikt werd de oorzaak is. Deze motivering wordt overigens niet betwist.

De bestreden beslissing is gesteund op voldoende draagkrachtige motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier en die door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Gelet op het voorafgaande toont verzoeker niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. Verzoeker is van oordeel dat hij omwille van de bovenvermelde feiten een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.2. Verzoeker beroept zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2) en de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS